

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΛΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΞ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε στὸ ἀκουσμα τοῦ καλλίσματος τῶν ἀλόγων ποῦ ἀπεμακρύνοντο.

Ἐξαφνα τὰ τρία ἀλογα τοῦ κόμητος ποῖσαν δευτέρα ἐκεῖ κοντὰ ἄρρισαν γὰρ χρεματίζον καὶ γὰρ πηδοῦι σὺν δαιμονισμένα.

Ὁ κόμητς τὰ ἀκουσε καὶ πάγωσε ἡ καρδιά του. Ὁ θόρυβος ποῦ ἔκαναν θὰ ἔφτανε στ' αὐτὰ τοῦ Διέγους Διάτς κ' ἰ τῶν ἀνθρώπων του καὶ θὰ γύριζαν πίσω.

Ἐταὶ πράγματι καὶ συνέβη.

Ὁ καλλισμὸς τῶν φευγιῶνων ἰππέων σταμάτησε ἔξαφνα. Ἄρα εἶχαν ἀκούσει τοὺς χρεματισμοὺς καὶ εἶχαν ὑπομιασθῆ.

Ὁ κόμητς ἐλυσσοῦσε ἀπὸ μανίαν. Ὁ Λαντρώ τινάχτηκε τότε ἐπάνω, τὸν πλάσισε καὶ τοῦ εἶπε :

— Πρέπει ν' ἀποφύγομε τὴν συμπλοκὴ αὐτή.

— Γιατί ;

— Γιατὶ ἀπλοῦστατα ὁ Διέγος Διάτς δὲν θὰ λάβῃ μέρος σὺν θρασυδέλοις ποῦ εἶνε. Ὁ ἄφηση νὰ μᾶς αἰττοῦν οἱ ἀνθρώποι του. Καὶ εἶτε τραυματισθοῦμε, εἶτε σκοτασθοῦμε ἀντίο ἀπαγωγῆ, ἀντίο ἔρωσι ! Αὐτὸς θάχη τὸν καιρὸ νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ κἀμῃ τοὺς γάμους του μετ' τὴν Δολόρα, μ' ὅλην τὴν ἡσυχία.

— Ἐχεις δίκιο, εἶπεν ὁ κόμητς.

— Ἄς πηδοῦσμε, λοιπὸν, κύριε, ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐν ὅσῳ εἶνε ἀκόμη καιρὸς, ἄς βαρβαλλοῦμε καὶ ἄς φύγομε. Ἀκούτε ; Οἱ ἔχθροί μας πλησιάζουν. Καὶ τ' ἀλογα τὰ δικά τους χρεματίζον διαρκῶς.

Ὁ κόμητς δὲν περιμένε περισσώτερο.

Ἄν καὶ τὸ ὕψος ἦταν μεγάλο πῆδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο κάτω καὶ ὁ Λαντρώ τὸν ἀκολουθεῖ.

Δυστυχῶς ὅμως ἦταν πλέον ἀργά.

Οἱ ἔχθροί των εἶχαν γυρίσει μετ' τὰ ξίφη γυμνὰ καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴν καλύβαν προσεκτικὰ.

Ὁ Διέγος Διάτς ἐβράδξε ὁπισθεν των, λυσσῶν ἐξ ὀργῆς.

Ὁ Τρουξίλλος ἐμύριζεν ἐπίσης τὸν ἀέρα ἀναζητώντας τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους ποῦ τοῦ ἐπροξένησαν τόσα κακά.

Ἡ ὑπόλοιπη συντροφία ἀτελειετὶ ἀπὸ τὸν Λαζαρίλλο, ἀπὸ ἓνα θαλαμηπόλο τοῦ πύργου ὀνομαζόμενον Θομὰ καὶ πέντε τοξοτάς τῆς Ἁγίας Ἐρμανδάντης, ἀπολειονοῦν τῆς φρουρᾶς τῆς Ἀργεῖδας.

Ὁ κόμητς καὶ ὁ Λαντρώ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ μερικὰ βαρέλια αἰσιποῦσαν.

Ὁ Διέγος Διάτς διέκρινε ἔξαφνα τὰ ἀλογα τοῦ κόμητος καὶ ἄρρισε κραυγὴν λύσσης. Ἰκεῖνον τὸ ὅποιον τὸν ἐξήγαγε πρὸ παντὸς ἦταν τὸ δει διέκρινε, εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἀλογα αὐτὰ εἶχε γυναικεῖο ἐπιπίπτο καὶ προοριζέτο συνενεῖσι γιὰ τὴν Δολόραν.

Οἱ ἀνθρώποι του εἶχαν ἀρχίσει ἐν τῷ μεταξῶν νὰ ψάχνουν.

— Εἶνε ἐδῶ ! Τοὺς κρατοῦμε ! ἐφώναξε μετ' μανίαν ὁ Διέγος Διάτς. Προσέταξε μήπως σὰς διαφύγον καὶ κυρίως αὐτὸς. Θέλω νὰ μοῦ τὸν πιάσετε ζωντανὸν ἢ νεκρὸ !

Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Διάτς ἐτρέπανον καὶ ἔφαγαν παντοῦ.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔφτασε ψάχνοντας μέχρι τῶν βαρελίων. Ἐκτύπησε πίσω ἀπὸ αὐτὰ καὶ εἶπε :

— Δὲν εἶνε οὐτ' ἐδῶ. Μόνον στουπὶ καὶ τρυχιεῖς βλέπω.

Πίσω ἀπὸ τὸν στοῖβον τῶν στουπιῶν αὐτῶν γονατιστοὶ ὁ κόμητς καὶ ὁ Λαντρώ, περιεμεναν μ' ἀνεμπνευστία, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν.

Ὁ Λιέγος Διάτς ἀνεμπονοῦσε.

Ἐξαφνα ὁ Λαζαρίλλος, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσει ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐκραύησε :

— Ἐδῶ ὑπάρχει ἓνα ἔυλοκάλυβον !

Ὁ Διέγος Διάτς προχώρησε καὶ μάλιστα ἀντίκρουσε τὴν καλύβαν ἐγγέλασε σαρκαστικῶς.

— Ὡστε ἐδῶ κρυβετὰ ὁ γενναῖος μας ; ἐφώναξε. Πολὺ ὤρτια. Δὲν θὰ μᾶς ξεφυρῆ, σὰς τὸ ἐγγυῶμαι. Ἄς λάβωμε λοιπὸν τὰ μέτρα μας. Σὺ Τρουξίλλε καὶ σὺ Θομὰ πάρτε τὰ ἀλογα τοῦ κ. κόμητος, πηγαίνετε τὰ ἐκεῖ ποῦ ἔχουμε καὶ τὰ δικά μας καὶ φιλᾶτε τὰ ἀργύριας ἔως τοῦ σᾶς φαναῶσι. Σεῖς οἱ ἄλλοι ἀκολουθεῖτε με.

Ὁ Τρουξίλλος καὶ ὁ Θομὰς ἔβλεψαν τὰ ἀλογα καὶ τὰ παρέσαν μακρὰν.

Τὴν ἴδια στιγμὴν διὰ ὁμοῦς ἐσηκώθησαν πίσω ἀπὸ τὰ βαρέλια.

Ὁ κόμητς καὶ ὁ Λαντρώ.

— Ὡ, ψηθῆσατε ὁ Λαντρώ καταστεναχωρημένος, δὲν εἶνε μόνον δολοφόνος ἀλλὰ εἶνε καὶ κλέπτης. Πάνε τ' ἀλογὰ μας ! Τώρα τί θὰ κάνουμε ;

Ὁ κόμητς δὲν ἀποκρίθηκε. Σιεπτόταν.

Πραγματικῶς ἡ θέσις των ἦτο ἀπελπιστικὴ ! Ἀπὸ παντοῦ ἐπρόβαλλαν ἐμπόδια ἀνυπερέβλητα, ἐνθ' ἡ ὥρα περνοῦσε, ἐνθ' τὰ μεσάνυχτα, ἡ ὥρα τὴν ὁποία εἶχε ὀρίσει στὴ Στεφανίην, ἐξῴθωναν.

Τώρα ἡ ὥρα εἶταν δέκα... καὶ ἐξῆ ὀλόκληρος λεῦγες, ἐκτός τῶν ἄλλων, τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τῆς Δολόρα. Τὸ στήθος τοῦ ἀγωνιστοῦ, ἡ παραφορσῆ τῆς ἀπελπιστικῆς ἔλαμπε μετ' τὸ μάτια του.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπε ἄγριος, ἄς πεθάνωμε ἀφοῦ πρῶτα σκοτώσωμε μερικοὺς ἀπ' τοὺς ἔχθρους μας.

— Πρὸς θεοῦ ! τοῦ ἐψιθύρισε ὁ Λαντρώ, τὴν παραφέρουσε !

— Γιατί ; Μήπως ἐλπίζεις ἀκόμα ; Κανένα θαῦμα ;

— Καμμιὰ φορὰ δὲν ἔξεραι κανεὶς τί μορεῖ νὰ συμβῇ ! Ἄς παρακολουθήσωμε ἀπὸ κοντὰ τὸν δὸν Διάτς καὶ ὕστερα κανονίσομε τὴν πορείαν μας σύμφωνα μετ' τὴν δικὴν του. Αὐτὸ μπόρεῖ καὶ νὰ μᾶς σώσῃ.

Ἔτσι, ἐρποντες, ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον, πλησίασαν τὴν καλύβαν.

Ὁ δὸν Διάτς κ' οἱ ἀνθρώποι του ἀφροῦ ἔβλεπον γύρω ὅλη τὴν καλύβαν εἶχαν σταθεῖ πρὸς τὴν κλειστὴν πόρταν τῆς.

— Μήπως πρέπει νὰ τὴν σπάσομε ; ὤρτισε ὁ Λαζαρίλλος ἐψευδολογώντας.

— Μιὰ στιγμὴ !... Ἄς βραιωθοῦμε πρῶτα ὅτι εἶν' ἐδῶ μέσα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δὸν Διάτς χτύπησε τὴν πόρταν. Σὲ λίγο ὁ γέρο Ζουάν, μισοτυμμένος καὶ νυσταγμένος ἀκόμα, τοὺς ἄνοιξε.

— Ἀκουσε, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ δὸν Διάτς. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔχω δοσεῖ ραντεβού μ' ἓναν εὐκαταρτιδὴ συγγενὴ μου' μήπως βρίσκεται ἐδῶ.

Ὁ Ζουάν χαμοουρήθηκε, ἔτριψε τὰ μάτια του κ' ἀπάντησε :

— Ἐρρω κ' ἐγὼ ;... Μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτός...

Ὁ συγγενὴς μου, ἐξακολουθῶν ὁ δὸν Διάτς, εἶνε ψηλός, λεπτοκαμμένος καὶ ξανθός· εἶχε ξενικὴν προφορὰ, ὅπως κ' ὁ ὑπερήτης του.

— Ἀκριβῶς !... Αὐτὸς εἶνε !... Βρίσκονται ἀπάνω !...

— Ἀλήθεια ; Καὶ τί κάνουν ;

— Κοιμοῦνται.

Εἶσα βέβαιος ὅτι δὲν βγήκαν ἔξω.

Βεβαίωτατος, γιὰ νὰ βγῶν ἔξω ἔκρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ δὴ ὀπίκε τῆς τοῦς ἔβλεπα.

Ὁ δὸν Διάτς μετὰ βίας ἐσυγκράτησε ἓνα ἐπιφώνημα θριάμβου.

— Θέλετε, κύριε, ρώτησε ὁ σχοινᾶς, ν' ἀναβῆτε ὁ ἴδιος ἐπάνω ἢ μήπως προτιμᾶτε νὰ πάω ἐγὼ νὰ τὸν εὑρίσχω.

— Οἴτε τὸ ἓνα, οἴτε τὸ ἄλλο ! ἀπάντησε ὁ Διάτς.

Κ' ἄλλὰζοντας τὸνο φωνῆς, ἐρώτησε μετ' τραχύτητα :

— Πόσο κοστίζει τὸ σπίτι σου ;

— Τί εἶπαι ; ὤρτισε ὁ Ζουάν ἐκπληκτός.

— Σ' ἔρωτᾶ ἂν θέλεις νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι σου ;

Ὁ σχοινᾶς ἀνασηκώθηκε κ' εἶπε περιήρως :

— Τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε γιὰ πούλημα !

— Καὶ ἂν σοῦ ἔδωκα γι' αὐτὸ πηνήντα δοκάτια ;

— Μὲ περιπαίζετε, ἐξοχώτατε ; Ἐνας ἀρχοντας, καθὼς ἐσεῖς, τί θὰ τὸ κἀνγ αὐτὸ τὸ παληοκάλυβον ;

— Τί σὲ μέλλει ; Εἶνε ἰδιοτροπία μου !

— Θὰ τὸ σκεφθῶ ! ἀπάντησε ὁ Ζουάν, κ' αὐτὸ βλέπομε...

— Ὄχι αὐτὸ ! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ πρέπει ν' ἀποφασίσῃ.

Ὁ Ζουάν τότε ὑποχώρησε κἀκούρητος.

— Ἀ, καταλαβαίνω ! εἶπε. Θέλετε νὰ κάνετε κακὸ στὸν ἀφέντη ποῦ κοιμᾶται ἀπάνω ;

Τὰ μάτια τοῦ δὸν Διάτς ἄστραψαν, ἡ φωνὴ πῆρε ἄγριο καὶ ὑπεροπτικὸν τόνο.

— Εἶσα πολὺ παράξενος. Πάρτε τὰ πηνήντα δοκάτια καὶ φύγε γρήγορα !

— Ὄχι ! φώναξε ὁ γέρος ἔντονα. Ποτέ, ποτέ ὅσο εἶμαι ἐγὼ ζωντανός τὸ σπίτι μου δὲ θὰ χρομοφορηθῇ γιὰ μιὰ ἀτιμία ! Κρατεῖστε τὰ χρήματά σας καὶ κρατᾶτε ἐγὼ τὸ σπίτι μου.

Ὁ Ἰσκανὸς χαμογέλασε σατανικὰ.

— Δὲν τὸ πουλάς, εἶπες ;

— Ὄχι, δὲν τὸ πουλάω !

— Καλὰ λοιπὸν ! Τότε κ' ἐγὼ τὸ παίρνω μόνος μου !

— Ἄ, τὸ διάβολο !... Καὶ μετ' ποῦ δικαίωμα ; φώναξε ὁ χωρικός κ' ἀπλώνοντας τὸ χεῖρ του ἐκπέρας ἀπὸ τὸν τοῖχο ἓνα παλὸν τουφέκι ποῦ κρεμοῦταν ἐκεῖ.

Ὁ Διάτς ὕψωσε τοὺς ὄμους κ' εἶπε :

— Νά !... γιὰ δὲς !...

Καὶ στρέφοντας τοῦ ἔδειξε δύο τοξοτάς τοῦ τάγματος τῆς Ἀγίας Ἐρμανδάντης τῆς Ἱερᾶς Ἐξουσίας.

Ὁ γέρος ἀναγνώρισε τὴν φοβρὴν στολήν τῶν ὀργάνων τῆς τρομερῆς ἐκείνης ἐταιρίας καὶ τὸ τουφέκι ἔπεσε ἀπ' τὰ χεῖρα του. Τρέμοντας ὀλόκληρος ἐκίνησε τὸ κεφάλι.

— Φύγε, γκρομίσω, παληοχωριάτη ! εἶπε ὁ Διέγος πετώντας του τὰ πηνήντα οκοῦδα, καὶ πρόσθεσε μὴν στρέφεις καὶ δεῖς πίσω σου, γιὰτ' αλλοῦως...

Ὁ Ζουάν δὲν ἐπεριμένε νὰ τοῦ τὸ ποῦν καὶ γιὰ δευτέρην φορὰ κ' ἔφυγε μετ' λυγμούς.

Ὁ Λέλιος κ' ὁ Λαντρώ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς τραπιστοῦ δένδρου εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ μακριὰ τὸ διάλογο τοῦ δυστυχισμένου Ζουάν καὶ τοῦ δὸν Διέγους. Σὲ λίγο, ὅταν ὁ Ζουάν ἔγινε ἀφανής, εἶθαν τὸ δὸν Διέγιο νὰ μαζεῖται γύρω τοῦ ἀνθρώπου του.

— Χαίρετε, ἀνδρείοι μου ! τοὺς εἶπε, γιὰτ' οἱ σᾶς εἰκόμασα μίαν αὐτοκρατορικὴν ἀπόλαυσιν.

— Τί εἶνε ; ὤρτισαν ὅλοι μαζί.

— Ἐμπρός ! βάλτε φρονιά σ' ὅλας τῆς γωνίης τῆς καλύβας.

Ἀμέσως τότε οἱ τοξοτὰ ἀναψαν τοὺς βαλλίλους των καὶ μ' ἐυθυμία ἐτρέξαν πρὸς τὸ σπίτι. Ὁ δὸν Διάτς ἀπεναγνίας ἀπομακρύνθηκε κάπως γιὰ νὰ μορεῖται ν' ἀποθαρμάσῃ καλλίτερα τὸ κατόρθωμά του. (Ἀκολουθεῖ)